

Η Κατάκτηση του Αίγκον

Ο*ι μείστερ της Ακρόπολης, που φυλάσσουν τις ιστορίες του Τουνέστερος,* χρησιμοποιούν την Κατάκτηση του Αίγκον ως το σημείο αναφοράς τους εδώ και τριακόσια χρόνια. Γεννήσεις, θάνατοι, μάχες και άλλα γεγονότα χρονολογούνται είτε μ.Κ. (μετά την Κατάκτηση) είτε π.Κ. (προ Κατάκτησης).

Οι πραγματικοί λόγιοι γνωρίζουν ότι αυτή η χρονολόγηση δεν είναι καθόλου ακριβής. Η κατάκτηση των Επτά Βασιλείων από τον Αίγκον Ταργκάρνεν δεν πραγματοποιήθηκε σε μία μέρα. Πέρασαν πάνω από δύο χρόνια από την απόβαση του Αίγκον μέχρι τη στέψη του στο Όλντταουν... και ακόμη και τότε η Κατάκτηση παρέμενε ημιτελής, αφού το Ντορν εξακολουθούσε να είναι ανυπόταχτο. Σποραδικές προσπάθειες για να υποτάξουν τους κατοίκους του Ντορν στο βασίλειο συνεχίστηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της βασιλείας του Αίγκον, καθώς και κατά ένα μεγάλο μέρος της βασιλείας των γιων του, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο να προσδιοριστεί με ακρίβεια η ημερομηνία του τέλους των Κατακτητικών Πολέμων.

Ακόμη και η ημερομηνία έναρξης αποτελεί ζήτημα παρανόησης. Πολλοί θεωρούν, λανθασμένα, ότι η βασιλεία του Αίγκον Α΄ Ταργκάρνεν ξεκίνησε τη μέρα που αποβιβάστηκε στις εκβολές του Μαυροπόταμου, κάτω από τους τρεις λόφους όπου θα χτιζόταν τελικά το

Κινγκς Λάντινγκ. Δεν είναι έτσι όμως. Η μέρα της Απόβασης του Αίγκον πράγματι εορταζόταν από τον Αίγκον και τους απογόνους του, αλλά ο Κατακτητής στην πραγματικότητα χρονολογούσε την αρχή της βασιλείας του από τη μέρα της στέψης του στο Σεπτ των Άστρων του Όλντιαουν από τον Υψηλό Σέπτον της Πίστεως. Αυτή η στέψη έλαβε χώρα δύο χρόνια μετά την Απόβαση του Αίγκον, αφότου οι τρεις μεγάλες μάχες των Κατακτητικών Πολέμων είχαν ήδη κερδηθεί. Είναι, λοιπόν, προφανές ότι μεγάλο μέρος των κατακτήσεων του Αίγκον έλαβε χώρα από το 2 έως το 1 π.Κ., προ Κατάκτησης.

Οι Ταργκάρουν ήταν καθαρόαιμοι Βαλυριανοί, δρακοαφέντες με αρχαία καταγωγή. Δώδεκα χρόνια πριν από τον Όλεθρο της Βαλύρια (το 114 π.Κ.), ο Αίναρ Ταργκάρουν πούλησε την περιουσία που κατείχε στην Ελεύθερη Πολιτεία της Βαλύρια και στη Γη του Μεγάλου Καλοκαιριού και μετακόμισε με όλες τις γυναίκες, τον πλούτο, τους σκλάβους, τους δράκους, τα αδέρφια, τους συγγενείς και τα παιδιά του στο Ντράγκονστοουν, ένα έρημο νησιωτικό οχυρό κάτω από ένα ηφαίστειο στη Στενή Θάλασσα.

Στο απόγειό της η Βαλύρια ήταν η σπουδαιότερη πόλη όλου του γνωστού κόσμου, το κέντρο του πολιτισμού. Μέσα στα αστραφτερά της τείχη, σαράντα αντίπαλοι οίκοι ανταγωνίζονταν για να κατακτήσουν εξουσία και δόξα στη βασιλική αυλή και το συμβούλιο, άλλοτε κερδίζοντας κι άλλοτε χάνοντας, σε μια ατέρμονη, ύπουλη και συχνά βίαιη διαμάχη για το ποιος θα επικρατήσει. Οι Ταργκάρουν δεν ήταν σε καμιά περίπτωση οι πιο ισχυροί δρακοαφέντες, και οι αντίπαλοί τους θεώρησαν τη φυγή τους στο Ντράγκονστοουν ως πράξη παράδοσης και δειλίας. Αλλά η Νταίνυς, η παρθένα κόρη του Άρχοντα Αίναρ, γνωστή για πάντα εφεξής ως Νταίνυς η Οραματίστρια, είχε οραματιστεί την καταστροφή της Βαλύρια απ' τη φωτιά. Και όταν ο Όλεθρος ήρθε δώδεκα χρόνια αργότερα, οι Ταργκάρουν ήταν οι μόνοι δρακοαφέντες που επέζησαν.

Το Ντράγκονστοουν ήταν το δυτικότερο προπύργιο της βαλυριανής εξουσίας για δύο αιώνες. Η θέση του ακριβώς στην είσοδο του Λάρυγγα εξασφάλιζε στους άρχοντές του τον πλήρη έλεγχο του Μαυροπόταμου και έδινε τη δυνατότητα στους Ταργκάρουν και στους στενούς τους συμμάχους, τους Βεάρυον του Ντρίφτμαρκ (ενός κατώτερου οίκου βαλυριανής καταγωγής), να γεμίζουν τα θησαυροφυλάκιά τους από τη διερχόμενη εμπορική δραστηριότητα. Τα πλοία των Βεάρυον, μαζί με αυτά ενός ακόμη σύμμαχου βαλυριανού οί-

κου, των Σέλτιγκαρ της Νήσου Κλω, κυριαρχούσαν στο μέσο ρου της Στενής Θάλασσας, ενώ οι Ταργκάρνεν εξουσίαζαν τους αιθέρους με τους δράκους τους.

Παρ' όλα αυτά, κατά το μεγαλύτερο μέρος των εκατό χρόνων που ακολούθησαν τον Όλεθρο της Βαλύρια (έναν αιώνα που σωστά ονομάστηκε Αιώνας του Αίματος), ο Οίκος των Ταργκάρνεν είχε το βλέμμα στραμμένο προς την ανατολή και όχι προς τη δύση, ενώ δεν έδινε μεγάλη σημασία στις υποθέσεις του Γουέστερος. Ο Γκαίμον Ταργκάρνεν, αδελφός και σύζυγος της Νταίνυς της Οραματίστριας, διαδέχτηκε τον Αίναρ τον Εξόριστο ως Άρχοντα του Ντράγκονστοουν και έμεινε γνωστός ως Γκαίμον ο Ένδοξος. Ο γιος του Γκαίμον, ο Αίγκον, και η κόρη του, Ελαίνα, κυβέρνησαν μαζί μετά το θάνατό του. Μετά από αυτούς, η εξουσία πέρασε στο γιο τους Μαίγκον, τον αδελφό του, Αίρυσ, και τους γιους του Αίρυσ, Αίλυξ, Μπαίλον και Νταίμυον. Ο τελευταίος από τους τρεις αδελφούς ήταν ο Νταίμυον, τον οποίο διαδέχτηκε στο Ντράγκονστοουν ο γιος του, Αίριον.

Ο Αίγκον, ο οποίος θα έμενε στην Ιστορία ως Αίγκον ο Κατακτητής και Αίγκον ο Δράκος, γεννήθηκε στο Ντράγκονστοουν το 27 π.Κ. Ήταν ο μοναδικός γιος και δεύτερο παιδί του Αίριον, Άρχοντα του Ντράγκονστοουν, και της Αρχόντισσας Βαλαίνα του Οίκου των Βελάρυν, η οποία ήταν επίσης Ταργκάρνεν κατά το ήμισυ, από την πλευρά της μητέρας της. Ο Αίγκον είχε δύο νόμιμες αδελφές: μία μεγαλύτερη, τη Βισέννα, και μία μικρότερη, τη Ραίνυς. Οι δρακοαφέντες της Βαλύρια είχαν από παλιά το έθιμο να παντρεύουν μεταξύ τους αδέρφια, ώστε να διατηρούν τη γραμμή αίματος καθαρή, αλλά ο Αίγκον πήρε για νύφες και τις δυο του αδελφές. Σύμφωνα με την παράδοση, θα έπρεπε να παντρευτεί μόνο τη μεγαλύτερη αδελφή του, τη Βισέννα. Η συμπερίληψη της Ραίνυς ως δεύτερης συζύγου δεν ήταν κάτι σύνηθες αλλά ούτε και πρωτοφανές. Κάποιοι ισχυρίζονταν ότι ο Αίγκον παντρεύτηκε τη Βισέννα από καθήκον και τη Ραίνυς από επιθυμία.

Και τα τρία αδέρφια είχαν δείξει ότι ήταν δρακοαφέντες πριν ακόμη παντρευτούν. Από τους πέντε δράκους που είχαν πετάξει μαζί με τον Αίναρ τον Εξόριστο από τη Βαλύρια, μόνο ένας είχε επιζήσει ως τις μέρες του Αίγκον: το τεράστιο θηρίο που ονομαζόταν Μπαλήριον ο Μαύρος Τρόμος. Οι θηλυκοί δράκοι Βάγκαρ και Μεράξες ήταν νεότεροι και είχαν εκκολαφθεί στο Ντράγκονστοουν.

Ένας διαδεδομένος μύθος, που συχνά ακούγεται από τα στόματα

όσων δε γνωρίζουν, υποστηρίζει ότι ο Αίγκον Ταργκάρνεν δεν είχε πατήσει το πόδι του στο Γουέστερος έως τη μέρα που σάλπαρε για να το κατακτήσει, αλλά κάτι τέτοιο δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Χρόνια πριν από αυτό τον απόπλου, το Βαμμένο Τραπέζι είχε λαξευτεί και διακοσμηθεί μετά από διαταγή του Αίγκον· μια τεράστια ξύλινη πλάκα, που έφτανε σχεδόν το ενάμισι μέτρο σε μήκος, λαξευμένη στο σχήμα του Γουέστερος και χρωματισμένη με τέτοιον τρόπο, ώστε να δείχνει όλα τα δάση, τα ποτάμια, τις πόλεις και τα κάστρα των Επτά Βασιλείων. Είναι σαφές ότι το ενδιαφέρον του Αίγκον για το Γουέστερος προϋπήρχε των γεγονότων που τον οδήγησαν στον πόλεμο. Επίσης, υπάρχουν αξιόπιστες μαρτυρίες που αναφέρουν ότι ο Αίγκον και η αδελφή του Βισέννα είχαν επισκεφθεί την Ακρόπολη του Όλνταουν όταν ήταν νέοι, και είχαν πάει για κυνήγι με γεράκια στο Σύσκιο, ως καλεσμένοι του Άρχοντα Ρέντγουαϊν. Ο Αίγκον ίσως επίσης να επισκέφθηκε και το Λάννισπορτ, ωστόσο οι μαρτυρίες αντιφάσκουν.

Το Γουέστερος, στα νεανικά χρόνια του Αίγκον, ήταν χωρισμένο σε επτά φιλόνοκα βασίλεια, και ήταν σπάνιο φαινόμενο να μη βρίσκονται δύο ή τρία από αυτά σε πόλεμο μεταξύ τους. Ο αχανής, παγωμένος και πετρώδης Βορράς ήταν υπό τη διακυβέρνηση των Σταρκ του Γούντερφελ. Στην έρημο του Ντορν κυριαρχούσαν οι πρίγκιπες των Μαρτέλ. Οι πλούσιες σε χρυσό Δυτικές Περιοχές κυβερνώνταν από τους Λάννιστερ του Κάστερλυ Ροκ, η εύφορη Μεγάλη Πεδιάδα από τους Γκάρντενερ του Χάιγκαρντεν. Η Κοιλιάδα, τα Δάχτυλα και τα Βουνά του Φεγγαριού ανήκαν στον Οίκο των Άρρυν... αλλά οι πιο φιλοπόλεμοι βασιλιάδες της περιόδου του Αίγκον ήταν οι δύο των οποίων τα βασίλεια βρίσκονταν πιο κοντά στο Ντράγκονστοουν, ο Χάρρεν ο Μαύρος και ο Άρτζιλακ ο Αλαζόνας.

Από το τεράστιο φρούριό τους, το Στορμς Εντ, οι Βασιλείς της Θύελλας του Οίκου των Ντούρραντον κυβερνούσαν κάποτε το ανατολικό μισό του Γουέστερος, από το Ακρωτήριο της Οργής έως τον Κόλπο του Κάβουρα, αλλά η δύναμή τους ολοένα και λιγότευε εδώ και αιώνες. Οι Βασιλείς της Μεγάλης Πεδιάδας είχαν ροκανίσει την επικράτειά τους από τα δυτικά, οι άνδρες του Ντορν τούς παρενοχλούσαν από το νότο και ο Χάρρεν ο Μαύρος με τους σιδερανθρώπους του τους είχε διώξει από την Τρίαίνα και τα εδάφη βόρεια του Μαυροπόταμου. Ο Βασιλιάς Άρτζιλακ, ο τελευταίος των Ντούρραντον, είχε καταφέρει για ένα διάστημα να αναχαιτίσει αυτή την παρακμή του βασιλείου του,

καθώς απέκρουσε μια εισβολή των ανδρών του Ντορν ενώ ήταν ακόμη παιδί, διέσχισε τη Στενή Θάλασσα για να ενταχθεί στη συμμαχία εναντίον στις ιμπεριαλιστικές «τίγρεις» του Βολάντις και σκότωσε τον Γκαρς Ζ' Γκάρντενερ, Βασιλιά της Μεγάλης Πεδιάδας, στη Μάχη του Σάμερφιλντ είκοσι χρόνια αργότερα. Αλλά ο Άρτζιλακ είχε πλέον γεράσει· τα περίφημα μακριά μαύρα μαλλιά του είχαν γκριζάρει και δεν ήταν πια το ίδιο επιδέξιος στα όπλα.

Βόρεια του Μαυροπόταμου, τις Παραποτάμιες Περιοχές κυβερνούσε το αιματηρό χέρι του Χάρρεν του Μαύρου από τον Οίκο των Χόαρ, Βασιλιά των Νησιών και των Ποταμών. Ο σιδηρογέννητος παππούς του Χάρρεν, ο Χάργουνι ο Σκληρός, είχε πάρει την Τρίαινα από τον παππού του Άρτζιλακ, τον Άρρεκ, του οποίου οι πρόγονοι είχαν ανατρέψει τους τελευταίους βασιλείς των ποταμών πριν από αιώνες. Ο πατέρας του Χάρρεν είχε επεκτείνει την επικράτειά του ανατολικά ως το Ντάσκεντεϊλ και το Ρόσμπυ. Ο Χάρρεν είχε αφιερώσει το μεγαλύτερο μέρος της μακρόχρονης βασιλείας του, η οποία κράτησε σχεδόν σαράντα χρόνια, στο χτίσιμο του γιγαντιαίου κάστρου δίπλα στο Μάτι του Θεού, αλλά τώρα που το Χάρρενχαλ κόντευε να ολοκληρωθεί, ο σιδηρογέννητος θα ήταν σύντομα ελεύθερος να αναζητήσει νέες κατακτήσεις.

Κανένας βασιλιάς του Γουέστερος δεν προκαλούσε περισσότερο τρόμο από τον Μαύρο Χάρρεν, η αγριότητα του οποίου είχε γίνει θρυλική απ' άκρη σ' άκρη των Επτά Βασιλείων. Και κανένας βασιλιάς του Γουέστερος δεν ένιωθε να απειλείται περισσότερο απ' ό,τι ο Άρτζιλακ, ο Βασιλιάς της Θύελλας και τελευταίος των Ντούρραντον, αυτός ο γέρος πολεμιστής που μοναδική του απόγονος ήταν η παρθένα κόρη του. Γι' αυτόν το λόγο, ο Βασιλιάς Άρτζιλακ απευθύνθηκε στους Ταργκάρυεν στο Ντράγκονστοουν, προσφέροντας στον Άρχοντα Αίγκον το χέρι της κόρης του, με προίκα όλα τα εδάφη ανατολικά από το Μάτι του Θεού, από την Τρίαινα ως τον Μαυροπόταμο.

Ο Αίγκον Ταργκάρυεν απέρριψε την πρόταση του Βασιλιά της Θύελλας. Είχε δύο συζύγους, του υπενθύμισε· δε χρειαζόταν και τρίτη. Και τα εδάφη που του πρόσφερε ως προίκα ανήκαν στο Χάρρενχαλ εδώ και πάνω από μία γενιά. Δεν ανήκαν στον Άρτζιλακ, ώστε να μπορεί να τα δώσει. Προφανώς, ο Βασιλιάς της Θύελλας, με την εγκατάσταση των Ταργκάρυεν στον Μαυροπόταμο, ήθελε να δημιουργήσει μια ζώνη ασφαλείας ανάμεσα στα εδάφη του και σε αυτά του Χάρρεν του Μαύρου.

Ο Άρχοντας του Ντράγκονστοουν απάντησε με μια δική του προσφορά. Θα δεχόταν τα εδάφη που του προσφέρθηκαν ως προίκα, αν ο Άρτζιλακ συμφωνούσε να του παραχωρήσει επίσης το Γάντζο των Μάσσεϋ, καθώς και τα δάση και τις πεδιάδες από τον Μαυροπόταμο έως τον Αργοπόταμο και τις πηγές του Μάντερ στο νότο. Η συμφωνία θα σφραγιζόταν με το γάμο της κόρης του Άρτζιλακ με τον Όρυς Μπαράθιον, παιδικό φίλο και υπασπιστή του Άρχοντα Αίγκον.

Ο Άρτζιλακ ο Αλαζόνας απέρριψε οργισμένος αυτούς τους όρους. Οι φήμες έλεγαν ότι ο Όρυς Μπαράθιον ήταν νόθος θετός αδελφός του Άρχοντα Αίγκον, και ο Βασιλιάς της Θυέλλας δεν είχε σκοπό να ατιμάσει την κόρη του δίνοντας το χέρι της σε έναν μπάσταρδο. Και μόνο η πρόταση αυτή τον έκανε έξαλλο. Ο Άρτζιλακ διέταξε να κόψουν τα χέρια του απεσταλμένου του Αίγκον και να του τα επιστρέψουν σ' ένα κουτί. «Αυτά είναι τα μόνα χέρια που θα πάρει ο μπάσταρδος σου από μένα» έγραψε.

Ο Αίγκον δεν έστειλε απόκριση. Αντίθετα, κάλεσε τους φίλους, τους προμάχους και όλους τους κυριότερους συμμάχους του να τον επισκεφθούν στο Ντράγκονστοουν. Ο αριθμός τους ήταν μικρός. Οι Βελάριον του Ντρίφτμαρκ είχαν δώσει όρκο στον Οίκο των Ταργκάρυεν, όπως και οι Σέλτιγκαρ της Νήσου Κλω. Από το Γάντζο των Μάσσεϋ ήρθε ο Άρχοντας Μπαρ Έμμον του Σαρπ Πόιντ και ο Άρχοντας Μάσσεϋ του Στόουντανς, οι οποίοι είχαν μεν δώσει όρκο στο Στορμς Εντ, αλλά είχαν στενότερους δεσμούς με το Ντράγκονστοουν. Ο Άρχοντας Αίγκον και οι αδελφές του συσκέφθηκαν μαζί τους, ενώ επισκέφθηκαν επίσης και το σεπτ του κάστρου για να προσευχηθούν στους Επτά του Γουέστερος, παρότι δεν υπάρχει καμία προγενέστερη μαρτυρία που να αναφέρει ότι ο Αίγκον ήταν άνθρωπος της πίστης.

Την έβδομη μέρα, ένα σύννεφο από κοράκια ξεχύθηκε απ' τους πύργους του Ντράγκονστοουν για να μεταφέρει το μήνυμα του Άρχοντα Αίγκον στα Επτά Βασίλεια του Γουέστερος. Τα κοράκια πέταξαν με κατεύθυνση τους επτά βασιλείς, την Ακρόπολη του Όλντταουν, άρχοντες μικρούς και μεγάλους. Όλα μετέφεραν το ίδιο μήνυμα: από εκείνη την ημέρα και στο εξής, θα υπήρχε μόνο ένας βασιλιάς στο Γουέστερος. Όσοι θα υποτάσσονταν στον Αίγκον του Οίκου των Ταργκάρυεν θα κρατούσαν τα εδάφη και τους τίτλους τους. Όσοι έπαιρναν τα όπλα εναντίον του, θα ανατρέπονταν, θα ταπεινώνονταν και θα καταστρέφονταν.

Υπάρχουν αντιφατικές μαρτυρίες σχετικά με τον αριθμό των στρατιωτών που ξεκίνησαν από το Ντράγκονστοουν μαζί με τον Αίγκον και τις αδελφές του. Κάποιοι λένε ότι ήταν τρεις χιλιάδες. Άλλοι υποστηρίζουν ότι δεν έφταναν ούτε τους χίλιους. Αυτή η ταπεινή στρατιά των Ταργκάρνεν αποβιβάστηκε στη βόρεια ακτή των εκβολών του Μαυροπόταμου, στο σημείο όπου τρεις δασώδεις λόφοι υψώνονταν πάνω από ένα μικρό ψαροχώρι.

Την εποχή των Εκατό Βασιλείων, πολλοί ασήμαντοι βασιλιάδες είχαν διεκδικήσει την κυριαρχία των εκβολών του ποταμού, μεταξύ των οποίων και οι βασιλιάδες Ντάρκλυν του Ντάσκεντεϊλ, οι Μέσσεϋ του Στόουντανς και οι παλιοί βασιλιάδες των ποταμών, όπως οι Μαντ, οι Φίσερ, οι Μπράκεν, οι Μπλάγκουντ και οι Χουκ. Κατά καιρούς, πύργοι και φρούρια στεφάνωναν τους τρεις λόφους, για να καταστραφούν στη συνέχεια κατά τη διάρκεια κάποιου πολέμου. Τώρα, μόνο σπασμένες πέτρες και χορταριασμένα χαλάσματα είχαν μείνει για να προϋπαντήσουν τους Ταργκάρνεν. Αν και την περιοχή διεκδικούσαν τόσο το Στορμς Εντ όσο και το Χάρρενχαλ, οι εκβολές του ποταμού ήταν ανυπεράσπιστες, και τα κοντινότερα κάστρα ήταν υπό την κυριαρχία κατώτερων αρχόντων, χωρίς ιδιαίτερη δύναμη και στρατιωτική ευφυΐα, οι οποίοι μάλιστα δεν είχαν κανένα λόγο να αγαπούν τον καί' όνομα ηγεμόνα τους, Χάρρεν τον Μαύρο.

Ο Αίγκον Ταργκάρνεν ύψωσε γρήγορα ένα τείχος από κορμούς δέντρων και χώμα γύρω απ' τον ψηλότερο απ' τους τρεις λόφους και έστειλε τις αδελφές του να εξασφαλίσουν την υποταγή των κοντινότερων κάστρων. Το Ρόσμπυ παραδόθηκε στη Ραίνυς και τη χρυσομάτα Μεράξες χωρίς να προβάλλει αντίσταση. Στο Στόουκγουορθ, κάποιοι βαλλιστριδοφόροι έριξαν μερικά βέλη στη Βισέννα, μέχρι που η σκεπή του κάστρου τυλίχτηκε στις φλόγες της Βάγκαρ. Τότε παραδόθηκε και αυτό το κάστρο.

Η πρώτη πραγματική δοκιμασία για τους Κατακτητές ήρθε από τον Άρχοντα Ντάρκλυν του Ντάσκεντεϊλ και τον Άρχοντα Μούτον του Μείντενπουλ, οι οποίοι ένωσαν τις δυνάμεις τους και άρχισαν να προελαύνουν νότια με τρεις χιλιάδες άνδρες, για να ρίξουν τους εισβολείς πίσω στη θάλασσα. Ο Αίγκον έστειλε τον Όρυσ Μπαράθιον να τους επιτεθεί καθ' οδόν, ενώ εκείνος τους χτύπησε από ψηλά με το Μαύρο Τρόμο. Και οι δύο άρχοντες σφαγιάστηκαν στη μονόπλευρη μάχη που ακολούθησε. Ο γιος του Ντάρκλυν και ο αδελφός του

Μούτον παρέδωσαν έπειτα τα κάστρα τους και ορκίστηκαν πίστη στον Οίκο των Ταργκάρνεν. Εκείνη την περίοδο το Ντάσκεντεϊλ ήταν το βασικό λιμάνι του Γουέστερος στη Στενή Θάλασσα και είχε πλουτίσει από το διερχόμενο εμπόριο. Η Βισέννα Ταργκάρνεν δεν επέτρεψε να λεηλατηθεί η πόλη, αλλά δε δίστασε να αξιώσει τα πλούτη της, γεμίζοντας έτσι τα θησαυροφυλάκια των Κατακτητών.

Αυτό ίσως να είναι το κατάλληλο σημείο για να εξετάσουμε τους διαφορετικούς χαρακτήρες που είχαν ο Αίγκον Ταργκάρνεν και οι αδελφές και βασιλίσσές του.

Η Βισέννα, η μεγαλύτερη από τα τρία αδέρφια, ήταν εξίσου ικανή στη μάχη με τον αδελφό της κι ένιωθε το ίδιο άνετα είτε φορούσε πανοπλία είτε μετάξια. Είχε το βαλυριανό σπαθί Σκοτεινή Αδελφή και ήταν επιδέξια στη χρήση του, καθώς είχε εκπαιδευτεί δίπλα στον αδελφό της απ' την παιδική της ηλικία. Αν και είχε τα ασημόχρυσα μαλλιά και τα βιολετιά μάτια της Βαλύρια, είχε ωστόσο μια σκληρή και λιτή ομορφιά. Ακόμα κι αυτοί που την αγαπούσαν περισσότερο έβρισκαν τη Βισέννα αυστηρή, σοβαρή και αδυσώπητη: κάποιοι έλεγαν ότι ασχολούνταν με δηλητήρια και πειραματιζόταν με τη μαύρη μαγεία.

Η Ραίνυς, η μικρότερη από τους τρεις Ταργκάρνεν, ήταν εντελώς διαφορετική από την αδελφή της, ναζιάρα, φιλοπερίεργη, παρορμητική και ονειροπόλα. Η Ραίνυς δεν ήταν πραγματική πολεμίστρια, αλλά αγαπούσε τη μουσική, το χορό και την ποίηση, και στήριζε πολλούς τροβαδούρους, μίμους και μαριονετίστες. Παρ' όλα αυτά, λεγόταν ότι η Ραίνυς περνούσε περισσότερη ώρα στη ράχη του δράκου της απ' ό,τι και τα δυο αδέρφια της μαζί, γιατί πιο πολύ απ' όλα της άρεσε να πετάει. Μια φορά την άκουσαν να λέει ότι, πριν πεθάνει, ήθελε να πετάξει με τη Μεράξες πέρα από τη Θάλασσα του Ηλιοβασιλέματος, για να δει τι υπήρχε στις δυτικές ακτές της. Ενώ κανείς δεν αμφισβήτησε ποτέ την αφοσίωση της Βισέννα στον αδελφό και σύζυγό της, η Ραίνυς περιτριγυριζόταν από ελκυστικούς νεαρούς άνδρες και (φημολογείται ότι) ψυχαγωγούσε μερικούς από αυτούς στην κάμαρή της τις νύχτες που ο Αίγκον ήταν με τη μεγάλη της αδελφή. Παρ' όλες τις φήμες, πολλοί στην αυλή είχαν παρατηρήσει ότι ο βασιλιάς περνούσε δέκα νύχτες με τη Ραίνυς για κάθε νύχτα με τη Βισέννα.

Ο Αίγκον Ταργκάρνεν, ωστόσο, αποτελούσε περιέργως αίνιγμα τόσο για τους συγχρόνους του όσο και για εμάς. Οπλισμένος με το

σπαθί Μπλάκφαϊρ από βαλυριανό ατσάλι, λογιζόταν ως ένας από τους σπουδαιότερους πολεμιστές της εποχής του, αν και ποτέ δεν του άρεσαν ιδιαίτερα οι περιπέτειες ούτε είχε πάρει ποτέ μέρος σε αγώνες ιπποτών ή σε μάχη σώμα με σώμα. Το υποζύγιό του ήταν ο Μπαλήριον ο Μαύρος Τρόμος, αλλά πετούσε μόνο στη μάχη ή για να ταξιδέψει γρήγορα πάνω από στεριά και θάλασσα. Η επιβλητική παρουσία του Αίγκον προσέλκυε άνδρες στο πλευρό του, ωστόσο δεν είχε κοντινούς φίλους πέρα από τον Όρυς Μπαράθιον, με τον οποίο ήταν σύντροφοι από παιδιά. Οι γυναίκες τον έβρισκαν ελκυστικό, αλλά εκείνος έμεινε για πάντα πιστός στις αδελφές του. Ως βασιλιάς, έδειχνε μεγάλη εμπιστοσύνη στο μικρό του συμβούλιο και τις αδελφές του, αφήνοντας πολλά από τα καθημερινά ζητήματα διακυβέρνησης υπό την επίβλεψή τους... παρ' όλα αυτά, δε δίσταζε να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, όταν το έκρινε απαραίτητο. Αν και ήταν σκληρός απέναντι στους στασιαστές και τους προδότες, ήταν γενναϊόδωρος με όσους απ' τους εχθρούς του γονάτιζαν μπροστά του.

Αυτό το έδειξε για πρώτη φορά στο Οχυρό του Αίγκον, εκείνο το πρόχειρο κάστρο από χώμα και ξύλο, το οποίο είχε υψώσει πάνω στο λόφο που στο εξής και για πάντα θα έμενε γνωστός ως ο Υψηλός Λόφος του Αίγκον. Έχοντας κατακτήσει δώδεκα κάστρα και αφού ασφάλισε τις εκβολές του Μαυροπόταμου και από τις δυο όχθες του ποταμού, κάλεσε τους άρχοντες που είχε νικήσει να τον επισκεφθούν. Οι άρχοντες γονάτισαν μπροστά του για να αφήσουν τα σπαθιά τους στα πόδια του, και στη συνέχεια ο Αίγκον τούς διέταξε να σηκωθούν και τους παρέδωσε τη γη και τους τίτλους τους. Στους παλιότερους υποστηρικτές του έδωσε νέες τιμές. Ο Νταίμον Βελάριον, Άρχοντας της Παλίρροιας, έγινε διοικητής του βασιλικού στόλου. Ο Τρίστον Μάσσεϋ, Άρχοντας του Στόουντανς, ανακηρύχθηκε βασιλικός νομοθέτης, ενώ ο Κρίσιπιαν Σέλτικαρ θησαυροφύλακας. Τον Όρυς Μπαράθιον τον ανακήρυξε ως «την ασπίδα μου, τον πιστό φρουρό μου και το ισχυρό δεξί μου χέρι». Έτσι, ο Μπαράθιον θεωρείται από τους μέιστερ ως το πρώτο Χέρι του Βασιλιά.

Από πολύ παλιά, οι εραλδικές σημαίες αποτελούσαν παράδοση για τους άρχοντες του Γουέστερος, αλλά δεν είχαν χρησιμοποιηθεί ποτέ από τους δρακοαφέντες της παλιάς Βαλύρια. Όταν οι ιππότες του Αίγκον ξεδίπλωσαν το μεγάλο μεταξωτό του λάβαρο μ' έναν κόκκινο δράκο με τρία κεφάλια να ξερνάει φωτιές πάνω σ' ένα μαύρο λιβάδι, οι άρχοντες το θεώρησαν ως σημάδι ότι ο Αίγκον ήταν

πλέον πραγματικά ένας από αυτούς, ένας άξιος βασιλιάς όλου του Γουέστερος. Όταν η Βασίλισσα Βισέννα έβαλε ένα στεφάνι από βαλυριανό ατσάλι, διακοσμημένο με ρουνπίνια, στο κεφάλι του αδελφού της, και η Βασίλισσα Ραίνυς τον χαιρέτισε ως «Αίγκον, Πρώτο στη Σειρά του Ονόματός του, Βασιλιά όλου του Γουέστερος και Ασπίδα του Λαού του», οι δράκοι βρυχήθηκαν και οι άρχοντες κι οι ιππότες έβγαλαν μια κραυγή επιδοκμασίας... αλλά πιο δυνατά απ' όλους ζητωκραύγασε ο απλός λαός, οι ψαράδες, οι γεωργοί και οι νοικοκυρές.

Ωστόσο, οι επτά βασιλιάδες που ήθελε να εκθρονίσει ο Αίγκον ο Δράκος δε ζητωκραύγαζαν. Στο Χάρρενχαλ και το Στορμς Εντ, ο Χάρρεν ο Μαύρος και ο Άρτζιλακ ο Αλαζόνας είχαν ήδη καλέσει τους προμάχους τους. Στη δύση, ο Βασιλιάς Μερν της Μεγάλης Πεδιάδας πήρε την παράκτια οδό βόρεια προς το Κάστερλυ Ροκ, για να συναντηθεί με το Βασιλιά Λόρεν του Οίκου των Λάννιστερ. Η Πριγκίπισσα του Ντορν έστειλε ένα κοράκι στο Ντράγκονστοουν, προσφέροντας τη βοήθειά της στον Αίγκον απέναντι στον Άρτζιλακ, το Βασιλιά της Θύελλας... αλλά ως ίση και σύμμαχος, όχι ως υποτελής. Ακόμη μια πρόταση για συμμαχία ήρθε από το νεαρό βασιλιά του Έυρι, τον Ρόννελ Άρρυν, η μητέρα του οποίου ζητούσε όλα τα εδάφη ανατολικά του Πράσινου Ποταμού της Τρίαινας ως αντάλλαγμα για τη βοήθεια της Κουιάδας ενάντια στον Χάρρεν τον Μαύρο. Ακόμα και στο Βορρά, ο Βασιλιάς Τόρρεν Σταρκ του Γούντερφελ κάθισε ως αργά τη νύχτα μαζί με τους προμάχους και τους συμβούλους του, για να συζητήσουν τι έπρεπε να κάνουν με αυτό τον επίδοξο κατακτητή. Οι πάντες στο βασίλειο περίμεναν με αγωνία να δουν πού θα κατευθυνόταν στη συνέχεια ο Αίγκον.

Λίγες μέρες μετά τη στέψη του, οι στρατιές του Αίγκον άρχισαν ξανά την προέλασή τους. Το μεγαλύτερο μέρος τους είχε διασχίσει τον Μαυροπόταμο και κατευθυνόταν νότια προς το Στορμς Εντ, υπό τις διαταγές του Όρου Μπαράθιον. Τον συνόδευε η Βασίλισσα Ραίνυς, καβάλα στη Μεράξες με τα χρυσαφένια μάτια και τα ασημένια λείπα. Ο στόλος των Ταργκάρνεν, υπό τις διαταγές του Νταίμον Βελάρυν, άφησε τον Κόλπο του Μαυροπόταμου και κατευθύνθηκε βόρεια, προς το Γκάλταουν και την Κουιάδα. Μαζί τους πήγε η Βασίλισσα Βισέννα με τη Βάγκαρ. Ο βασιλιάς άρχισε να προελαύνει βορειοδυτικά προς το Μάτι του Θεού και το Χάρρενχαλ, το γιγαντιαίο κάστρο που ήταν το καμάρι και η εμμονή του Βασιλιά Χάρρεν του Μαύρου.

Και οι τρεις εκστρατείες των Ταργκάρνεν συνάντησαν λυσσαλέα αντίσταση. Οι άρχοντες Έρρολ, Φελ και Μπάκλερ, πρόμαχοι του Στορμς Εντ, αιφνιδίασαν τους προπορευόμενους στρατιώτες του Όρυσ Μπαράθρον καθώς διέσχιζαν τον Αργοπόταμο, σφαγιάζοντας πάνω από χίλιους άνδρες, πριν κρυφτούν ξανά μέσα στα δέντρα. Ο στόλος των Άρρυν, που συγκεντρώθηκε εσπευσμένα, ενισχυμένος με δέκα περίπου πολεμικά πλοία του Μπράαβος, συνάντησε και κατατρόπωσε το στόλο των Ταργκάρνεν στη θάλασσα μπροστά απ' το Γκάλταουν. Ανάμεσα στους νεκρούς ήταν και ο ναύαρχος του Αίγκον, Νταίμον Βελάρουν. Ο Αίγκον δέχτηκε επίθεση στη νότια ακτή του Ματιού του Θεού, όχι μία αλλά δύο φορές. Η Μάχη των Καλαμιών έληξε με νίκη των Ταργκάρνεν, οι οποίοι όμως στη συνέχεια υπέστησαν βαρύτατες απώλειες στις Κλαίουσες Ιτιές, όταν δύο από τους γιους του Χάρρεν του Μαύρου διέσχισαν αθόρυβα τη λίμνη πάνω σε βάρκες και τους χτύπησαν στα μετόπισθεν.

Στο τέλος όμως, οι εχθροί του Αίγκον δεν είχαν απάντηση απέναντι στους δράκους του. Οι άνδρες της Κοιλιάδας βούλιαξαν το ένα τρίτο των πλοίων των Ταργκάρνεν και κατέλαβαν άλλα τόσα, αλλά, όταν η Βασίλισσα Βισέννα τούς επιτέθηκε απ' τον ουρανό, τα πλοία τους τυλίχτηκαν στις φλόγες. Οι άρχοντες Έρρολ, Φελ και Μπάκλερ κρύφτηκαν στα γύρω δάση, τα οποία και γνώριζαν πολύ καλά, μέχρι που η Βασίλισσα Ραίνυς εξαπέλυσε τη Μεράξες, κι ένας πύρινος τοίχος σάρωσε τα δάση και μετέτρεψε τα δέντρα σε πυρσούς. Και οι νικητές στις Κλαίουσες Ιτιές, καθώς διέσχιζαν τη λίμνη για να επιστρέψουν στο Χάρρενχαλ, βρέθηκαν απροετοίμαστοι μπροστά στην επίθεση του Μπαλήριον, που χίμηξε πάνω τους απ' τον πρωινό ουρανό. Οι βάρκες του Χάρρεν κήκαν. Το ίδιο και οι γιοι του.

Οι αντίπαλοι του Αίγκον είχαν επίσης να αντιμετωπίσουν κι άλλους εχθρούς. Καθώς ο Άρτζιλακ ο Αλαζόνας συγκέντρωνε το στρατό του στο Στορμς Εντ, πειρατές από το Στέπσοτουνς κατέβηκαν στις ακτές του Ακρωτηρίου της Οργής για να επωφεληθούν από την απουσία τους, και καταδρομικές ομάδες από το Ντορν ξεπετάχτηκαν μέσα από τα Κόκκινα Βουνά για να σαρώσουν τη Μεθόριο του Ντορν. Στην Κοιλιάδα, ο νεαρός Βασιλιάς Ρόννελ είχε να αντιμετωπίσει μια εξέγερση στις Τρεις Αδελφές, όταν οι τοπικοί άρχοντες αποκήρυξαν τη συμμαχία τους με το Έυρι και ανακήρυξαν βασίλισσά τους την Αρχόντισσα Μάρλα Σάντερλαντ.

Κι όμως, όλα αυτά δεν ήταν παρά μικροενοχλήσεις σε σύγκριση

με όσα έμελλε να πάθει ο Χάρρεν ο Μαύρος. Αν και ο Οίκος των Χόαρ είχε υπό την κυριαρχία του τις Παραποτάμιες Περιοχές εδώ και τρεις γενιές, οι άνδρες της Τρίαινας δεν έτρεφαν καμιά συμπάθεια για τους σιδερογέννητους άρχοντές τους. Ο Χάρρεν ο Μαύρος είχε οδηγήσει χιλιάδες απ' αυτούς στο θάνατο κατά το χτίσιμο του μεγάλου κάστρου του Χάρρενχαλ, καταληστεύοντας τις Παραποτάμιες Περιοχές για πρώτες ύλες και εξαθλιώνοντας τόσο τους άρχοντες, όσο και τον απλό λαό, εξαιτίας της δίψας του για χρυσό. Έτσι, οι περιοχές αυτές ξεσηκώθηκαν τώρα εναντίον του, υπό την αρχηγία του Άρχοντα Έντμυν Τάλλυ του Ρίβερραν. Όταν κλήθηκε να υπερασπιστεί το Χάρρενχαλ, ο Τάλλυ συντάχθηκε με τους Ταργκάρυεν, ύψωσε τη σημαία με το δράκο στο κάστρο του και ξεκίνησε με τους ιππότες και τους τοξότες του για να ενώσει τις δυνάμεις του με αυτές του Αίγκον. Η απείθειά του έδωσε θάρρος και στους άλλους άρχοντες των Παραποτάμιων Περιοχών. Ο ένας μετά τον άλλο οι άρχοντες της Τρίαινας αποκήρυξαν τον Χάρρεν και συντάχθηκαν με τον Αίγκον το Δράκο. Οι Μπλάγκουντ, οι Μάλλιστερ, οι Βανς, οι Μπράκεν, οι Πάιπερ, οι Φρέυ, οι Στρονγκ... συγκέντρωσαν τις στρατιές τους και κατευθύνθηκαν προς το Χάρρενχαλ.

Με το στρατό του να υστερεί ξαφνικά σε αριθμό σε σχέση με αυτόν του αντιπάλου του, ο Χάρρεν ο Μαύρος αναζήτησε καταφύγιο στο υποθετικά απόρρητο φρούριό του. Το Χάρρενχαλ, που ήταν το μεγαλύτερο κάστρο που είχε χτιστεί ποτέ στο Γουέστερος, διέθετε πέντε πελώριους πύργους, μια ανεξάντλητη πηγή πόσιμου νερού, τεράστιες υπόγειες αίθουσες γεμάτες με τρόφιμα, και ογκώδη τείχη από μαύρη πέτρα, που ήταν ψηλότερα από κάθε σκάλα και είχαν τέτοιο πάχος, που ήταν αδύνατο να τα διαπεράσει ακόμα και ο ισχυρότερος πολιορκητικός κριός ή να τα διαλύσουν οι καταπέλτες. Ο Χάρρεν αμπάρωσε τις πύλες και κλείστηκε στο κάστρο μαζί με τους εναπομείναντες γιους του και τους υποστηρικτές του, για να αποκρούσει μια πιθανή πολιορκία.

Ο Αίγκον του Ντράγκονστοουν είχε άλλη άποψη. Μόλις ένωσε τις δυνάμεις του με τον Έντμυν Τάλλυ και τους άλλους άρχοντες των Παραποτάμιων Περιοχών και περικύκλωσαν το κάστρο, έστειλε έναν μείστερ στις πύλες μ' ένα λάβαρο ειρήνης, ζητώντας απ' το βασιλιά να διαπραγματευτούν. Ο Χάρρεν βγήκε πράγματι για να τον συναντήσει. Αν και ήταν πια γερασμένος και τα μαλλιά του είχαν γκριζάρει, παρέμενε επιβλητικός μέσα στη μαύρη πανοπλία του. Ο

κάθε βασιλιάς είχε μαζί του ένα λαβαροφόρο και τον μείστέρ του, οπότε τα λόγια που αντάλλαξαν δεν ξεχάστηκαν ποτέ.

«Παραδώσου τώρα» άρχισε να λέει ο Αίγκον «και θα παραμείνεις Άρχοντας των Σιδερένιων Νησιών. Παραδώσου τώρα και οι γιοι σου θα ζήσουν για να κυβερνήσουν μετά από εσένα. Έχω οκτώ χιλιάδες άνδρες έξω απ' τα τείχη σου.»

«Ό,τι βρίσκεται έξω από τα τείχη μου δε με αφορά» είπε ο Χάρρεν. «Αυτά τα τείχη είναι γερά και αδιαπέραστα.»

«Δεν είναι όμως αρκετά ψηλά για να κρατήσουν μακριά τους δράκους. Οι δράκοι πετάνε.»

«Έχτισα τα πάντα με πέτρα» είπε ο Χάρρεν. «Η πέτρα δεν παίρνει φωτιά.»

Σε αυτά τα λόγια, ο Αίγκον απάντησε: «Όταν δύσει ο ήλιος, δε θα μείνει κανείς απ' τη γενιά σου.»

Λέγεται ότι ο Χάρρεν έφτυσε με περιφρόνηση ακούγοντας αυτά τα λόγια και επέστρεψε στο κάστρο του. Όταν μπήκε μέσα, έστειλε όλους τους άνδρες στους προμαχώνες, οπλισμένους με ακόντια, τόξα και βαλλίστρες, και έταξε εδάφη και πλούτη σε όποιον κατάφερνε να σκοτώσει το δράκο. «Αν είχα κόρη, ο δρακοφονιάς θα έπαιρνε και το χέρι της» ανήγγειλε ο Χάρρεν. «Αντί γι' αυτό, θα του δώσω μια απ' τις κόρες του Τάλλυ ή και τις τρεις ακόμα, αν θέλει. Ή μπορεί να διαλέξει μια απ' τις σκρόφες του Μπλάκγουντ ή του Στρονγκ ή όποια κόρη αυτών των προδοτών της Τρίαινας, αυτών των τιποτένιων αρχόντων, επιθυμεί.» Έπειτα ο Χάρρεν ο Μαύρος αποσύρθηκε στον πύργο του, περιτριγυρισμένος από τη φρουρά του, για να γευματίσει με τους εναπομείναντες γιους του.

Καθώς χανόταν και το τελευταίο φως της μέρας, οι άνδρες του Μαύρου Χάρρεν είχαν το βλέμμα τους καρφωμένο στο σκοτάδι που ολοένα και πύκνωνε, κρατώντας σφιχτά τα ακόντια και τις βαλλίστρες τους. Όταν ο δράκος δεν εμφανίστηκε, κάποιοι ίσως να σκέφτηκαν πως οι απειλές του Αίγκον ήταν κούφιας. Αλλά ο Αίγκον Ταργκάρυεν πέταξε ψηλά με τον Μπαλήριον, μέσα απ' τα σύννεφα, παίρνοντας όλο και περισσότερο ύψος, μέχρι που ο δράκος είχε πια το μέγεθος μιας μύγας στο φεγγάρι. Μόνο τότε άρχισε την κάθοδό του, με κατεύθυνση την αυλή του κάστρου. Με φτερά μαύρα σαν πίσσα, ο Μπαλήριον βούτηξε μέσα στη νύχτα, και όταν οι μεγάλοι πύργοι του Χάρρενχαλ πρόβαλαν από κάτω του, ο δράκος βρυχήθηκε λυσσασμένα και τους έλουσε με μαύρες φλόγες, που ξεπρόβαλαν μέσα από κόκκινες δίνες.

Η πέτρα δεν παίρνει φωτιά, καυχιόταν ο Χάρρεν, αλλά το κάστρο του δεν ήταν φτιαγμένο μόνο από πέτρα. Ξύλο και μαλλί, κάνναβη και άχυρο, ψωμί, παστό κρέας και σιτηρά, όλα πήραν φωτιά. Ούτε οι σιδεράνθρωποι του Χάρρεν ήταν φτιαγμένοι από πέτρα. Βγάζοντας καπνούς και ουρλιάζοντας, άρχισαν να τρέχουν τυλιγμένοι στις φλόγες και να πέφτουν από τους περιδρόμους του τείχους, για να πεθάνουν στο έδαφος που απλωνόταν από κάτω. Και ακόμη και η πέτρα θα ραγίσει και θα λιώσει, αν η φωτιά είναι αρκετά δυνατή. Οι άρχοντες των Παραποτάμιων Περιοχών που βρίσκονταν έξω απ' τα τείχη του κάστρου είπαν αργότερα ότι οι πύργοι του Χάρρενχαλ έλαμπαν κατακόκκινοι μέσα στη νύχτα σαν πέντε πελώρια κεριά... και σαν κεριά άρχισαν να συστρέφονται και να λιώνουν, καθώς ρυάκια από λιωμένη πέτρα έτρεχαν στα τοιχώματά τους.

Ο Χάρρεν και οι τελευταίοι γιοι του πέθαναν στις φλόγες που καταβρόχθισαν το πελώριο φρούριο εκείνη τη νύχτα. Ο Οίκος των Χόαρ πέθανε μαζί τους, όπως και η κυριαρχία των Σιδερένιων Νησιών στις Παραποτάμιες Περιοχές. Την επόμενη μέρα, έξω απ' τα αποκαΐδια του Χάρρενχαλ, ο Βασιλιάς Αίγκον αποδέχτηκε τον όρκο πίστης του Έντμυν Τάλλυ, Άρχοντα του Ρίβερραν, και τον ανακήρυξε Υπέρτατο Άρχοντα της Τρίαινας. Οι άλλοι άρχοντες των Παραποτάμιων Περιοχών δήλωσαν κι αυτοί την υποτέλειά τους στον Αίγκον ως βασιλιά τους και στον Έντμυν Τάλλυ ως ηγεμόνα τους. Όταν οι στάχτες κρύωσαν αρκετά ώστε να επιτρέψουν στους άνδρες να μπουν με ασφάλεια στο κάστρο, τα σπαθιά των νεκρών, πολλά απ' τα οποία είχαν διαλυθεί ή λιώσει σε κορδέλες από ατσάλι απ' τη δρακοφωτιά, συλλέχτηκαν και στάλθηκαν με κάρα πίσω στο Οχυρό του Αίγκον.

Στα νοτιοανατολικά, οι πρόμαχοι του Βασιλιά της Θύελλας αποδείχτηκαν πολύ πιο πιστοί απ' ό,τι αυτοί του Βασιλιά Χάρρεν. Έτσι, ο Άρτζιλακ ο Αλαζόνας συγκέντρωσε γύρω του μια μεγάλη στρατιά στο Στορμς Εντ. Η έδρα των Ντούρραντον ήταν ένα ισχυρότατο φρούριο, με τείχη ακόμα πιο αδιαπέραστα από αυτά του Χάρρενχαλ. Και αυτό το φρούριο λογιζόταν επίσης απόρθητο. Ωστόσο, η είδηση για το χαμό του Βασιλιά Χάρρεν δεν άργησε να φτάσει στ' αυτιά του πάλαι ποτέ εχθρού του, Βασιλιά Άρτζιλακ. Οι Άρχοντες Φελ και Μπάκλερ, οι οποίοι είχαν υποχωρήσει μπροστά στη στρατιά που πλησίαζε (ο Άρχοντας Έρρολ είχε σκοτωθεί), τον είχαν ενημερώσει για τη Βασίλισσα Ραίνυς και τη δράκαινά της. Ο ηλικιωμένος πολεμιστής βασιλιάς βρυχήθηκε ότι δε σκόπευε να πεθάνει όπως ο Χάρ-